

Jánk Károly

A búcsúeste

Akkor már több tucat rózsza
pompázott a kertben,
a kis szőke fiú rég elment, nem
kaptunk felőle hírt azóta sem.
S én jobb híján megint
átugrottam a szomszédba az
iszákoshoz, csak úgy, agyonütni
az időt. Mert, mint mondtad,
hiányoznak a cimboráim.
Visszajövet meg az uralkodóhoz
tértem be egy kis tereferére.
Panaszkodott, hogy nincs már
senkije. Hiába lepte meg az
örökös alattvalói címmel,
az öreg patkány is elhalálozott.
Igen, már megint egyedül
kellett kisöpörnöd a három
aprócska krátert, elismerem.
Talán attól lett egy kis köd
a bolygó körül. És a miniatűr
műholdat sem javítottam meg
már egy ideje. Tudom, tudom,
sok hasznom nem veszed... De
most mégsem szapultsz, nem
szólsz, nem is könnyezel, csak
elmerengve ülsz a kinti hinta-
székedén. Ülsz, mosolyogsz,
miközben forgunk körbe-körbe,
végül azt mondod: holnap fogod
magad, és elmész a földre.